

Un exemplar

Acăstă foaie ese odată pe septembără

DUMINECA

Abonamentele se facă în passajul român No. 9—11 și la Administrația jurnalului Românul, iar prin districte pe la corespondenți săi sau prin postă, trămitând și prețul.

55 parale.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pe an pentru capitală.	28 sfanți.
pe jumătate an.	14 »
pentru districte pe an.	32 »
pe 6 lune.	16 »
pentru străinătate.	44 »

PENTRU ABONAMENTE SI RECLAME SE VOR ADRESA LA D. CONSTANTIN STOENESCU GIRANTE SI ADMINISTRATOR.

CĂTRE DOMNIȘI ABONATI Aİ GHIMPELUI.

Cătă timp n'a eșită GHIMPELE, amă priimită mai multe scrisori în care ne intrăbă de căi a fost suprmată.

Respondem căciu Domnii că, suptă libertatea absolută de care ne bucurăm astă-dă, nici foiele cele mai MORALE, ca TROMPETA și MOLDOVA, nu se suprimă; dar Ghimpele, care scăză, numai se dea respectul ce se cuvine abonaților săi.

Adevărata cauză a neesirii jurnalului nostru este TOTU Domnului C. A. ROSETTI, redactorile ROMÂNULUI. Domnia sea a comandanții până și elementelor, a nins la 15 — 16 Septembrie, și prin acăstă s'a făcută intrige în tipografiă, doavă caricaturile care sunt făcute de două lună. Dacă nu ne credeți pe noi, întrebăți și pe redactorile TROMPETEI.

Acum timpul să făcănduse bună, și intrigile ne mai avându-nici o putere chiarul, va începe a apărea regulat.

REDACTIUNEA.

DEPEȘIE TELEGRAFICE

Felicitarile a duoi Imperați către D. Boldur Lătescu, eu ocazia atentatului de la 3/15 Septembrie.

Aneiv, 4/16 Septembrie 1867.

Dioa de 3/15 Septembrie a fostă o di de serbatore pentru totu imperiul meu. S'a cîntău în toate bisericele Tedenme și s'a dezertata 120 mihi halbe cu bere pentru fericita scăpare din mâinele formidabilelor complotur urzit contra viații țărăi tale, căci omorindute pe tine ară fi omorâtă înșuș Moldova.

Dumnezeul poporelor înșe, îmbrăca tot-dăuna pe alesul său eu haină de otel, încătu 20 de străpungeri de sabă intra în carne și esu fără a lăsa o urmă.

Ești mai mare de cătă marele Cesaru!

Elă a fostă străpunsă de 23 pumnale și a rămasă mortă pe locu. Tu ai fostă străpunsă de 29 sabă și ai scăpată nevătămat; ai simțită numai tăruință de păr și căteva lovitură cu palme.

Pericolulă a fostă mare. Tu înșe ai fostă și mai mare; căci Pașindurată ca eroi mei de la Sadova.

Dumnezeu se te aibă în săntă sea pază și se te ferescă de mai reu!

Impăratul Flaimuk.

Grabsretep, 4/16 Septembrie 1867.

Toți supușii din imperiul meu astă-dă de dimineață s'a sculat în sunetul tunurilor, serbându memorabila di de ieri, pentru scăparea Augustei vostre persoană, de mōrtea cea crudă ce-i gătea marele complotur urzită în toate țările Române, din Tisa până 'n Nistru.

Dă-mu slavă lui Dumnezeu pentru a ta scăpare.

Amă înșarcinat pe Principele Morozi se-ți triușită o gra-

tificație în banii prin postea noastră, pa care o sprijină și la care tăi atăta.

Părțile așa tot-dăuna și în curindu vei bine merita și de la Imperiul nostru precum merită de la noi.

Două atențate mari s'a făcută anul acesta asupra a două persoane mari! Dumnezeu înșe n'a voită să se atingă nici firu de păr din capetele alegorilor lui, spre a libera Oriintele de jugul musulmanu; căci Dumnezeu este cresin ortodox.

Speranță în mine, credință în imperiul meu și totalu va merge bine. Dorințele vostre se voru realiza în curindu.

Impăratul Kalmuk.

Pentru conformitate ICH.

REVISTA POLITICA

București, 21 Septembrie, 1867.

Multe și mari lucruri s'a petrecută de cându n'a mai apărută Ghimpele.

Ministerialu Crețulescu a cădută și s'a înlocuită cu acela alău lui D. Stefan Golescu. Din reu în mai reu. În locu se ne viă unulă mai boerescu, mai evghenicosu, său din acel care place D-lui Boliac, a venită acesta mai roșu, mai stacojii.

Dar de D. Arion ce mai dictești? Acea gogoriță a judicătorilor, căruia îl intrase în capă că nu mai astă-felu se moraliză societatea. Se vede că nu scia că cine umblă cu crucea în sinu, ca ea se usucă.

Se lăsămău înse acestea și se venimă la lucură mai seriose, mai grave: ce se face cu tronul? Cumă remâne cu țeară? Cumă remâne cu autonomia? Cum remâne cu cestiuinea orientală, cu situațiuinea Transilvaniei, cu politica cea mare, cu atatea cestiuuri ardănde, și pe caru nu le pote descurca de cătă unuconu cu chipul blândeții și cu capul pe tipsiă? Ce se face cu paraponisiții?

Sărtea acestei țerre este în veci a fi smerită, a ăși său osoare a spodarului Bibescu. Adevără mare, adevără resuță!

Potă fi ore uă țerră mai smerită de cătă atunci cându unu din fizii ei, cându voi, apelipisită paraponisiță, sunteți atâtă de smerită!...

E! apo, ce se face acumă cu duo Mai? Ce se face cu fratele — Chessarie care visa o domniă nouă tremurătoare și D-lui Ministru ca vrabia mălaiu? Care este perspectiva massa logilor săi cu ministerialu actualu?

Nu, din ce în ce situațiuinea loru devine mai posomorită, mai desnădăjduită.

În acăstă stare aflându-se lucrurile, care este mijlo-

cul celu mai nemerită, spre a imblinzi și a supune vințe loru, pe acelă geniu reu ce se încăpățenéză a urmări, a persecuta pe sermanii osteni ai lui Vodă-Cuza, pe preoții lui 2 Mai? Unde trebuie să se cauta remediu la uă asemenea nefericire?

Pentru toți lingări cari se învățesc în jurul messei Trompetei, măsă pe care străluciau uă dată bucătele cele mai gustose și vinurile celle mai profumate, totu este uă satisfacțiuime. Căpcăunul de la ministerialu de interne, în al căru budgetă se află acelă paragraf secret, stată de familiari redactorelor Trâmbitei, acelă căpcăun, dicem, astădi nu mai figurăză în cabinet.

Dar... ce folosu! Încă n'a sosită acea frumosă, poetică și ideale di în care amatorul de petre scumpe de la Trompetta să se pótă resfătu în budgetul vre unu ministeriu. Aurora acelei dile nu se zărește până acumă. Si sermanul trâmbișău alău despotismul desfrénat, desfrénat elu înșuș, și mănăncă amorul și iști înecă durerea și suspinele în amărată luă animă. — Sörte tristă, sorte duiosă.

Până una alta, să lăsămău de uă cam-data pe sermanii apelipisită de la Trompetta, de la Națiunea, de la Independență și de la cele alte foī păcatose, și să venimă la unu faptu pe care conștiința ne obligă a-lu releva.

Si aci nu mai putemă gluini; aci trebuie să fimă serioși, pentru că-e vorba de unu faptu ce atinge onoreau omu.

Eattă faptul:

La bioului postale din Iassy, acumă căte-va septămâne, s'a petrecută unu actu de escrocheria. Unu óre care P. Jani, cu uă imputernicire falșă, a ridicată uă sumă de şese mihi galbeni, în numele D. V. Adamachi.

Nu punemă în iudicală onorabilitatea niminii, și mai cu séma a D-lui Stoicescu, șeful acelei staționi, pe care avemă onore alău cunosce indestul, spre a fi mai multă de cătă conuință că este străină cu totulă la celle petrecute.

Cumă se relată insă faptul, se pare a fi pusă în jocă D. Adamachi. — Aceia insă cari și permită a lăsa să ășdă uă umbră de bănuială assupra acestuui onorabile și mărinimosu cetățianu, a le căru simțimēte și onestitate le-a putută aprețui cu prisosu cei cari l'a cunoscută, de căci nu se facă culpabilă de uă calomniă voluntară, atunci se lăsă a fi terății in erore, și incă într'uă erore eu atâtă mai tristă cu cătă este de natură a attinge uă reputațiuime și unu caracteru infailibile.

O! când e vorba de a pune în cestiune cetățianii care au dat probe despre simțimările și punctul lor de onore; când este vorba de a trage la bară opinione publice, pentru un act de natura celui menționat, un om ca D. V. Adamachi, a căruia viață este unușiru neintrerupt de sacrificie de tot felul, nu trebuie să ne grăbim. Pripa este pernicioasă, și cine se pripesce, dice proverbul, se pirlește.

Înainte de a pune în joc pe D. Adamachi, acei ce vor să descopere pe autorii faptului de la biouroul postale din Iassy, ar fi cătăru să fie mai circumscrisi, ar fi trebuit să ia informațiunii asupra acelui pe care sunt *ispiții* a-lui bănu, și atunci lesne să rău fi convins că nu numai *să se facă* de galbeni a sacrificat D. Adamachi până acum, în differite cestiuni.

Cătu despre cele ce se dicu în privința opinioanelor politice a le cetățianului în cestiune, acestea sunt tot atât de neadevărate și calomniatice, de ore ce d. Adamachi, pe care îl cunoștem personal, este, deacă nu mai mult, dar totu atât de călduros apărător alui unirii, ca și calomniatorii sei.

Acesstea disse, speram că rezultatul cestiunii menționate nu va întârdia în curând a dovedi, o mai repetată, că cine se pripesce, se pirlește.

Se dice, că, mai dilele trecute, unu registratore din Ministerul cultelor ar fi delapidat niste bani ai aceluui Minister, și că, vădend că o sălă descopere, ar fi făcut și o plastografie, adică a subscrise în condica poștil pe D. Casier postale. Faptul acestă, pe cătă ne am informat, îl cunoște și D. Directore alui poștelor și D. Zoto, funcționar în serviciul postale, și cu toate acestea aceluui funcționar stă neclintit la postul său.

Ne facem o datorie a-lui comunica guvernului spre a cerceta și a face se inceteze vorbele, dacă nu va fi adeverat; eră la din contra a-lui trimite înaintea justiției.

Publicând următoarea corespondință, de și vechiă, dar plină de însemnatate, atragem atențunea guvernului spre a cerceta faptul și a pedepsii imoralitatea. Numai atunci vom putea și noi să ne moralăm.

Redacțiunea.

CORESPONDINȚĂ PARTICULARĂ A GHIMPELUI.
Iassy, 26 Iuliu 1867.
Cu ocasiunea rearendării moșilor statului, am vădut pe trecenduse sub ochi mei unu fapt de o mare însemnatate, între concurenți și comisiunea însărcinată de guvern cu acăstă rearendare, pe care mă simt datoru a vîlă face cunoscut spre a se da publicitat, ca să atragă atențunea guvernului.

D. Tache Anastasiu, din Tecuci, și D. Alecu Adam din Mihaileni, avându același fel de garanță și chiar și aceleași formalități făcute, celu din urmă presentându-și garantia comisiunei, i s-a respunsu de unu din membru că D-lui trebuie să se presinte D-lui Advocat Șendre, însărcinatul cu verificarea garanților și, verificând-o, să se admită ! !

D. Șendrea, însă, după căteva vorbe șoptite la ureche de către D. Anastasiu, din care n'äm putut audii nimicu, a respinsu garantia D-lui Adam, și a admisu numai pe a D-lui Anastasiu, care era asemenea cu a D-lui Adam.

Priimți etc.

X.

ÎNGHIMPĂRȚI

Redactorul gazetei Moldova, în No. de la 10 Septembrie, raconându faptul celu nenorocit de la 3 Septembrie (No. 3 și fatală totu d'aura pentru mîșcă : 3 August, 3 Aprilie și 3 Septembrie) dice că jandarmii strigă necontenti că să ducă pe D. Lătescu la *Mora de vînt*.

Se vede că D-lui redactore alui *Moldovei* chiar în momentele de amețială, îl veia la urechia *Morile de vînt*!

În unul din numerile regulate foli « *Natiunea* », care reprezintă națiunea cum reprezintă *Dihorul* pe *Leu*, amă vădut unu articol despre teatrul Național sub scris de D. St. Mihailen, în numele a 26 artiști.

Artiști 26 !! Suntu ore atâtia în totă țara Românescă chiar demn de a fi reprezentați de D. Mihailen?

Cu totă ostenela ce ne-amă datu, ca se-i numeră, mărturismu, în conștiință, că n'amă putut scote acestu număr, afară dacă D. Mihailen n'a voită să numere și pe D-ni artiști mașiniști, pe D-ni artiști chelari și pe D-ni artiști maturatori !!

— Pentru ce redactorul de la *Boldul*, intreba cine-va, a mutat redacțiunea aceluui jurnal în *Hotelul Rusiei* ?

— Pentru ca se probeze mai bine, respunse altul, sorgintea ideilor de unde se inspiră și abundența banilor cu care se întreține și cu care voiește se întrețină și ademenească și pe funcționari din București.

— Ce cursu va da ore curtea din Focșani procesului intentat de Primăria din Galați onorabilelui D. Pandele Popasu, pentru o mică **Ghineivesă** făcută acelei Primării pe căndu se află avocatul alui ei.

— Favorabilu, se înțelege ! N'are de ce se vă prindă mirare !

— Caru sunt cele două mari și memorabile epoci, — în care nepotismul a jucat mare rol în țara Românescă ?

— În timpul D-lui Orbecu și D. Văsescu.

Capul portăreilor din Vlașca s'a reintregat în postul său din care il scosese D. președinte alui aceluui tribunal, negreșită se vede pentru satisfacția D-lui Porumbaru.

Mergeam fără se știu unde ; dar mergeam cu multămire. Ne urcăm în trăsură și ea porni spre bariera *Tergul d'Afară*, în loc de a porni spre aceea a *Tergoviștei*, destinată mai nainte.

Cându esirăm din București, și ajunserăm în luciul cîmpie, întreba pe Prințesa cum de a sciută că era se plecă în acea di.

— Dupe ce amă cettită scrisoarea ta, imă răspunse ea, și dupe modul cu măi părasită, eram sicură că a se mă schimbă pentru altu-cine-va. Am trimis, dar, unu omu alu meu se te spioneze. Elu a aflat totu, pără și coprinderea scrisorii ce aici priimită de la mumă-ta, și a venită de măi spusă. Atunci amorul propriu săngerată a invinsu ambiciunea, orgoliul meu, și, înarmată de ocașunea cu scrisoarea frate-meu, convin să că nu va suferi cătu de puținu demnitatea mea, amă venită, sicură că te voi opri, fiind că scu că mă iubestă.

— Dar dacă n'ai fi reușită se mă opresti ?

— Atunci... atunci nu scu ce asă fi făcută. Eram sicură de reușita și de aceia m'am asardat.

— Cum te joci cu viața mea !

Vorbindu, uitasem pozițiunile cele frumose și pitorești ce incepusem să intălnesc, verdeata care în luna lui Mai este Tânără și d'o coloare ca smarandul și profumul care se ridică din florile dupe poene.

O fericire mare te confundă.

Patru ore cătu acăstă călătorie Prințesa fu pentru mine plină de luare aminte și de prevenire grațioase. Vorbele ei erau insocote de o bunătate rară, puținu gravă și atințată. Ea simțea, ca și mine, că cineva nu se poate iniția într-o fericire de cătu trecendu prin încercări.

Pe la șase ore săra trăsura noastră coti drumul și o luă pe marginea unei intins lacu limpede și puținu camă albastru care semăna multă cu lacurile din Elveția și Italia; apoi înfundu-se lacul, urmă marginea unei grădină cu arbori seculari și se opri înaintea unor porti mari, așezate în mijlocul unui lung grilaj. Porta se deschise și noi ne pomenirăm într-o curte-grădină în mijlocul cărării era o casă mare cu două etaje. Dupe afară semăna multă cu o Villa dupe marginea lacului Majore. Casa Prințesei, ca și așa Ville, fiind pusă p' ore care înălțime, domina lacul. Interiorul era de o bogăție nedescrivătoare.

Eșirăm indată în balcon, Prințesa, surindu de surpriza mea, se uită la mine cu amoru, pare că aru fi voită se mă întrebă :

— He ! Cum găsește locul unde te-am adusă eu ? Este totu așa ca acela la care voiaș te duce, său este mai frumosu ?

Ea era sicură că e mai frumosu !

Ordonă se ne facă prinzu și ne coborâramu în grădină. Sorele da

Dară Vlașcenilor, când li se voră să satisfacția loră legitimă cu D. Porumbaru ?

— Când D. Ministrul alui justiție va ceti depeșile publicate prin ziare.

* * *

— De cănd Independența Română roșindu și-a acceptat fața ?

— De cănd D-ni de Richter și Wechsler au intitulat jurnalul loră cu acestu name.

* * *

— Se dice, și noi affirmăm că așa trebuie să fie, că unu consiliu medical din Iași a declarat creerii D. T. Boldură Lătescu mâncări de ploșnițe (expresiune a jurnalului *Boldul*), și că din această cauză au căutat într'u stare continuă de *copilăriă*. Ca sălău consolăm, vom striga împreună cu Evangelia : « Fericiti cei săraci cu duhul, că acelora este împărția cerurilor. »

* * *

— De cănd a început ovreii a perde cauza loră în țerra Românescă ?

— De cănd D. Epureanu a devenit apărătorul lor.

* * *

— Când D. Davila a fostu mai tară ?

— Când totă lumea 'lău credea mai slabă.

* * *

— Ce diferență este, întreba cine-va, între Resvanu vodă și Rosnovanu ?

— Diferența este mică, unul din Tiganu a ajunsu Domnul, prin fapte boerești, și celu-l-alt din Boeru văsece se ajungă Domnul prin fapte care sămăna țigănești.

* * *

D. T. Boldur Lătescu, credând că nu a devenit destul de cunoscut ca Redactore allu *jurnalului Moldova*, s'a decisă acum a împrumuta uă parte din numele seu unu jurnal, ce de curindu a apărut în Iași, sub numire de *Bold*. Ideea fiind nemerită, ilu felicită; căci nimineni în adevăru nu-i putea prezinta o imagină mai fidela, de cătu *spiritul* ce figurează sub titlul *Boldul*. Cetății acăstă făie și spuneți decă asemenea idei și asemenea tendințe puteau fi concepute de unu altu fel de capu ! !

Domnule Redactore,

În diminea de 14 Iunie trecută s'a vădut, pe strada *Popa-Tatu*, unu copil mortu ducându la Biserică spre înmormântare, fără preotul cuvenit. Neștiind cauza pentru care mortul nu era însoțit de unu preot, amă cercetat pe unu din mahalagii și el'mă a spus că, părintele mortului, s'a prezentat

cea din urmă sărutare selbelor ce ne inconjura. Aerul era îmbălsămit de profumul a miș de flori ale primăverei. Frunzele, care aveă încă o verdeță tenără, tremurau la suflarea cea usoră a zefirului. Păsările de totu felul cîrpeau, sburău, se căuta între arbori și număra ele turbura cu micile lor strigări voiose profunda tăcere a selbei. Inima îmă crescea cu putere. Resuflam c'uunu nesațiu nespăsus totu profumele, totu emanăriile suave ale naturei. Umbrelam incetă unul resemată de celu laltu. Abia schimbam din căndu în căndu căteva cuvinte distante. Unu momentu voiul se-mă aduce eminte căteva impresiuni ale primei mele juncti petrecute cu Eleonora; dar imă fuse peste putință. Amorul Prințesei copleșise totu.

— Cum găsești tu acestu locu? mă întrebă Prințesa, rupându tăcerea.

— Unu Paradis.

— Voestu tu, amicul meu, se şedem multă timpă aici?

— Totu viață, dacă vrei tu. Ce felu? cându cine-va pune mâna pe fecire, trebuie se-i dea drumul indată? Si ce se facem în lume? N'o cunoscem inddestul?

— Ai dreptate, imă disce ea, susținându? Pentru ce se ne întorcem, cându avem aici totu? Sunu atâtea farmecă aici în esistență acăstă în cătu aru fi păcatu s'o părasim și se ne aruncăm în prevalea cea schițietore ce se numește lume!

Pot că amă fi vorbitu până la dimă, dacă nu vnea să ne chină la masă!

* * *

Dilele ce urmară acestia fură dilele cele adevărat fericite ale viații mele. Simțu, în totă imbatătore deplinătate, ce va se dică a iubi și a iubiti. Mi se părea că acăstă iubire n'are să se termine nică o dată. Izbiu! Eramu iubită! Acestă simțimantă imă ocupă totă inima. Acăstă imbatătore era așa de completă în cătu nu mai aveam nevoie nică de suvenir, nică de speranță. Presentul era totă viața mea. Ceia ce fusese, ceia ce voi ajunge nu putea nică de cumă se îbutescă și mă ocupă: iubiamu! izbeamu!

Acum cându cugetarea, singurătatea, disperarea mă iluminată asupra atâtorei lucruri ce Prințesa imă disce atunci, și ce s'a urmat în urmă, mi se par că ea, care vorbea de amoru, nu iubise nică o dată, său mai bine că elu iubeam precum nimănă n'a iubită în lume. Prințesa era sufletul meu, gândirea mea, viața mea. Nu eram ca acei care fac proiecte de viitoru pentru ca se fiă fericiti împreună. Acăstă aru fi fostu pentru mine o gindire afară din ceia ce simțiam și nu puteam s'o am. Imă simțiam în inima atâtăndu de o mulțimire mai presus de totu cal-

FOILETONULU GHIMPELU

SCARLATU.

VIII

O PRESIMȚIRE.

Câteva momente stăturări imbrățișă. În acelă timpă uitasem scrisoarea mamă-me, pe Eleonora și chiar pe Dumneșteu. Erați-mă finie scumpă și iubite, voi care suntești în ceruri și voi care suntești încă pe pământ, erați-mă pentru acăstă ingratitudine ! De și nu m'ată blestemă atunci; dar acestă călcare a datorie de om și de fiu m'au ajunsu ! Amorul este însă care m'abătută de la acăstă datorie. Dacă elu ar rationa, lumea n'ar fi aceia ce este astă-đi și elu nu s'ar mai numi astă-felu.

Iubeam pe Prințesa, am spus-o de o sută de oră în acest manuscris, și tot imă place s'o repetu, căci o iubescu încă. Incendiul răsuște și se stingă numă de cătu; ele trăescu cete-odată căt omul care le incercă, și de multe oră ele iau cufără mărtăre.

După acea imbrățișare, cându ne-amă trasu îndărătu și ne-amă privit în față, obrazul său ca și alu meu era vărgată de urmele lacrimilor ce lăsaseră în calea lor.

Nu patémă se vorbim. Într'adevăru, cuvenitul cată să tacă cându cugetarea vorbește cu sufletul.

Peste căteva momente de contemplare dulce și plină de mulțumire, Prințesa rupse tăcerea.

— Ai tu incredere în mine ? întrebă ea.

— Dacă amă ! Dar tu ești conductoarea vietii mele !

— Acăstă trăsuară care este în curte era destinată să te ducă la țără, nu este așa ?

— Da.

<p

la preotul I. Hagiu și preotul Anton, rugându-și să viă să înmorminteze copilul. Acești preoți, să vede că erau pregătiți să plece d'acădu dupe neconitenitele lor obiceiuri, ceci au refuzat a se duce la moarte. Văzând că părintele mortului stăruiese, preoți, fără a mai perde multă timpă, amândoi în unire, a pălmuit și părții pe biețul părinte în cătușa credință sărmanul că a încăpută pe mânele unor tâlhari!

Prințul unui bilet confidențial ce să adresează D-lui V. A. Urechiă, Directorele Ministerului cultelor, arătându-se acest fapt, D-lui s'a grăbit a numi o anchetă, compusă de D. Veleșeu, și totodată a invitat și pe sfânta Mitropolie a numi și din parte și pe vre-o persoană ca să păsașă la facerea anchetei. Mitropolia, dupe 7-8 zile, abia s'a indurătă a numi un preot. Venind la fața locului, adică la Biserica Popa Tatu, și fără să chiame și pe denunțatorul, a chemat numai pe cine a arestatușăpătitorii, între care era unușăbanușă lipsit de orice moralitate și un círciumar care a mâncau în complicitate cu popa Anton 30 galbeni a biserică. Din 7-8 martori, unușădă și preotul Anton ar fi bătut pe tatăl mortului, altușăcă preotul Hagiu, și, din aceste arătări, se constată, că amândoi au comis această barbarie, și cu toate acestea, ei stați și adă la acea biserică spre umilișă mahalagilor, cu tot protestul ce l'a dat Mitropoliei enoriașă mahala.

Ca să lămurem și mai bine cum să mâncau cei 30 galbeni despre care am vorbit mai sus, spunem și faptul.

Pe anul 1860 s'a prezentat preotul Anton la notabili suburbii Popa Tatu, cu rugăciune, ca notabili, prințul hărtă subscrisă de mahalagii, să-l ceară ca preotul la acea biserică și că pe dată celușă va numi, va da biserică 30 galbeni. Acești bani ia și respuns D-lui Ionita Popescu, notabilul locuitor în acel suburbie, la №. 70; dar, pe cătușă în amă informații, nici unușă banușă nu s'a datușă biserică până adă; se dice că au fostușă mâncau de popă și de notabilul închisitum. Biserica cându-se reparea, în lipsa fondurilor necesare, cere cu talerul milă la trecători.

Acestușă faptușă, în interesul adevărului și moralității, te rogă, Domnule redactore, alău da publicitate.

Unușă mahalagiu.

D-lui Redactor alușă diarulușă Ghimpele,

Ca proprietar și arendaș de mai multe moșii, văzând înjustă destituire a funcționarului distins, D-nu Tache Albăleanu, capalul portăreilor Trib. Vlașca, cu catușă am fostușă măhnită eșă și județenii mei, cu atât împreună ne-am bucurat la reintarea în postul seu.

D-lușă Albăleanu, ca totușă-duna neinteresat și îndestrat de onestitate, capacitate și esactitate, astă-dăi mai dete ană și o probă cu mine. Prin formele sale legiuite indeplinite la moment dupe incuviințarea Trib. Comercial din București s'așecfestrat și asigurat grăul din corabia sub pavilionul Elin, portușă Giurgiu, comandanță de căpitanul Culuri, avea D-lușă Demosteni Constandinidi, debitorul meu, pentru 51,800 leu, de și corabia cu ancorele ridicate gata a porni și a se popri, descărând, Dumnezeu știe în ce port din ale Turcii! Aici nu este de ascuns că și autoritatea punctului, întru că a primit-o, a fost la înaltimea misiunei sale. Astfel, D-nu Albăleanu, ca prințul o minune mău scăpată de pericolă a perde-

culele și de tôte prevederile. Puterile viații și cugetările mele abia erau de ajuns acestei imbecili.

O! femeia! Te-amu iubită și te iubescu, chiar acum, dându-ți viață mea, priimindu-chinul de moarte în care trăescu; dar nu te iubescu ca atunci. Acum scușă ce facu, amușă o voință; atunci nu aveam nici una: iubem, astă era pentru mine datoria, onoare, virtute.

Ceia ce s'a petrecutușă între mine și Prințesa în timpu de o lună, cătușă amușă stată la teră, la moșă ei, nu așă putea să descriu. Mi-aru trebui o pénă de maestru și memorie. Totușă aci tmă plăcea și mă imbăta. Dacă ea era lângă mine, eramușă fericită. Daca lipsea unușă momentușă, eramușă nerorosă. Cându imi vorbia, vocea sea resuna în mijloc și desceptă, unușă eco așă de putințe care murmură neîncetăușă, astuș-fel, că o ascultaușă incă și cându numai vorbia.

Amușă trătii óre cu altă viață în acelă timp? N'amușă fostu óre răpită în cerușă, într'o atmosferă necunoscută? Nu era óre un visușă în care numai amorul era deșteptușă, pe când înțelepicușă și datoria dormiau în lăsușă-mi?

Intr'adevăr a fost unușă visușă, unușă delirușă, oimbătare fără nume; cătușă cându a venită realizitatea, mașăm văzută singură numai c'unușă resimtământușă care să avea bucuria sea durerosă. Inima mea este sdorbită de cerșea imbrățișare care a ținutușă așă de multă.

Mi se pare, de când amușă intrată în singurătate, că dacă acea stare ar fi ținută mai multă, puterea mi s'ară fi topită cu inceputul ca o céră albă într'o sobă de porțelanușă și că sufleturul meu s'ară fi evaporat cu unușă abură la soro.

Ah! De ce n'amușă murit atunci, Dumnezeul meu; eră nu dupe cumușă morușă astă-dăi! Așă fi murit cu credință că este fericire pe pământu și că gădușă numai femeia!

Cu cătușă înaintezușă cu racontarea faptului, cu atâtă mă apărușă de unușă momentu care, cu cătușă a fostu de plăcutușă, de mare la inceputușă, cu atâtă a fostu de durerosă la urmă.

Pe la finele lunei lui Maiu era una din acele serii frumosede care se găseserușă numai la noi și în Italia. Prințesa tmă propuse să facem o preumătare cu barca pe lacușă. Priimii cu ea mai mare mulțumire, și, ca două copii, alergăramușă să vedem care din două ajunge mai curându. Se ștelege că căușă așă fi ajunsușă, dar trebuușă totușă de lăsușă acestușă secușă, care se dice slabușă și care în realitate este celu mai tare, se ștelege că căușă satisfacerea că poate birui și elu. Prințesa dar a ajunsușă cea dinteișă și a și sărită în luntre unde amușă urmatușă. A-vămușă de conductore pe unușă terenușă ca e servia la Prințesa de 20 de ani. În câteva momente furășușă în mijlocul apei!

peste 51,800 leu, pe când o mărturisescu, corabia gata a porni, capitánul ieșă și cei interesați cu nepușință a se îndupla legăușă, nu mai avém nici o speranță! Mulțumesc, dar, D-lui Albăleanu pentru că așă sciut să și facă datoria. Mulțumesc mai cu osebire ministerului Justiție, pentru alegerea făcută în persoana sa și, în înresul comun, rog pe domnul ministru a nu lăsa neîncuragați niște asemenea demnă funcționari.

Costache Goga.

BICIU BĂETE, BICIU și GURĂ!

Cu chinpina pe-o urechiă,
Sabia la șoldul stângă,
Uniformă nici cumă vecchia,
Vargă 'n mână, cornă de crângă,
Patru cai la o trăsură,
Pe-arcuri cari saltă în susușă;
Eșă alergușă peste măsură
Ca și celu din lume dusușă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

* * *
Alergușă, dară peste séma
Din comune în cotună,
Unde datorușă mă chiamă,
Unde sunt încă nebuni.
Óspetă oră și când mă are
Arendașul necreștină,
Căci jidanișă sunt cu stare
Si așă pivniște cu vinușă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-Prefectură.

* * *
Se nu uită că după mine
Portu călări doșorobanți,
Căci așă și se cuvine
Amplioșilor pedanți.
Fără aeru măretușă tare,
Vorbă lungă fără sirușă,
Omu 'n lume nume n'are,
Cădă cu totișă plătimușă birușă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

* * *
S'apoșt cumă! aveți părere
Căcestușă postu e ne 'nsemnată?
Că prin elu nu e putere.
Se ajiungă curându bogăță?
A! ce crudă rătăcire!
Ia 'n rugăț-vă și dată . . .
Si 'tă vedea ce norocire
Așă astuș-fel de amplioșă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

* * *
Primarișă de prin comune,
Pe la dênsișă când te duci,
Îți dașușă multe lucruri bune,
Chiară curcană nutrișă cu nuci.
Notariușă cu bucuria
Te salută și 'tă dăruescușă,
Ce și ei prin dîbăciă
Camă silindușă în darușă priimescușă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

* * *
D'apoșt âncă, ce plăcere!
Cându e timpă ca se alegă,
Mandatarușă ce așă putere
Ca se facă'n tără legăușă;
Atuncea cându mână gramadă
Delegați, totișă cu 'nscrișă,
La Prefectură se vadă,
Călorușă voiă e unușă visușă.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

* * *
Tragă mustetă cu mândria
Cându Prefectul dice: vréu
Deputatul teră se fiu
Unușă cutare . . . omușă alușă meu.
Tragă mustetă și îndată
Plodul este botezat,
Că' altușă modușă trăba-i ciudată,
Potușă fiu și depărtată.
Biciu băete, biciu și gură!
Că amușă o sub-prefectură.

G. Tăntu.

THEATRU ITALIAN

Directiunea Operei Italiane, se grăbescă în instanță pe Onor. Publiușă că i-a sosită în Capitală Trupa sa și că va începe în curând reprezentările din sezonul Teatral.

Direcția n'a cruțăușă nici un sacrificiu pentru a complecta unușă cadru de artiști demnă de a respunde la dorințele Onor Societății, de la care speră încurajare și bună voință.

Pentru o mai bună supra-veghere musicală în execuția Operelor, direcția a reușit a angaja pe destinsul Maistru și Cavaler Gilio Sulzer, autorul operei Giovanna prima de Neapol, producțione ce a obținută de curând unușă succese mare în Teatrele din Berlin și Praga. Speră că opera acășta, de și cu multe greutăți ce are a întâmpină directiunea, va fi reprezentată în această stagiușă.

DD. Abonașă suntă rugați ca se bine-voiasă a trimite spre a-și priimi cupoanele, dupe cumă s'a mai publicată în Monitorul Oficial No. 206, 207 și 208. B. Franchetti.

NB. în No. viitoru se va publica și programă.

À eșită de sub presă și se afișă de vîndare la tôte librăriile și la Tipografia lucrașorilor associati.

CĂLĂTORII LA IERUSALIM SI IN EGIPT
DE D. DIMITRIE BOLINTINÉNU
EDIȚIUNE TIPOGRAFIEI LUCRATORILOR ASSOCIATI

Când terminăușă cănticul, audiușă una din acele respirări tară și prelungite esind incetișor din buzele Prințesei pară pieptul, apăsat de o greutate, și ar fi datușă într'o singură resuflare totă respirarea unei vieți lungi.

Fui turbură.

— Suferi! O intrebă cu întristare.

— Nu, dice ea: astă nu e o suferință, ci o cugetare.

— La ce cugetă ore, ca să te facă se suspină așa de tare?

— Cugetă că dacă Dumnezeu aru reține ca în acestușă mormântu totă natură în nemisare; dacă luna acășta aru rēmânea astuș-fel suspindată, discul pe jumătate afundat dupăce sălcii ce sémănușă cu nisice cene din plopă cerul; dacă acăștă lumină și acăștă umbra aru rēmânea astuș-fel confundate și nesigure în atmosferă; acestușă lacă totușă așa de lumenă; aerul totușă așa de căldicel; amândouă termișă totușă în acăștă distanță de barci; totușă acăștă privire a ta în ochișă mei, tot acăștă armonia a vocelui tău, totușă acăștă poziție, așă înțelege în fine ceea ce n'amă.

— Ce ore?

— Esteitatea amorul.

— N'ăi de cătușă se vrei și așa va fi.

— Ei bine! dice ea cu entuziasmușă, iti jură că nu mă voi întorce în lume. Voi mori cu tine aici.

Acestă cuvinte le qise cu o atăță putere, eu o atăță încredere, în cătă făcu o emțiune teribilă. Atără amândouă mănele de gâtul meu astuș-fel că obrașul mi se atinge de alu ei. Ardéu amândouă. Închisei ochi. Nu dormești; dar nici nu sciamă ce facă. Cătușă am stat în acăștă nesimțire sublimă nu potușă spune; scușă numai că m'amă pomenită într'ușă tremurăușă de acelea care'l aduce spașma.

Si éta omenișă.

Pe cătușă stamă cu ochișă și trebuie să vădă în intunerici, eșă vedere într'ușă orison de lumină. La mijlocul acei lumini vădă o figură fierberească adormită înaintea mea. Era ore o eternă durere, o, eternă adorație ce omă prepașă acea năpte în misterul seu, să cea ce'nișă va aduce dimineașă impreună cu desceptarea, remușcarea?

Văi! acăștă era.

Ea semăna o mortă. Cérșaful trasu mai josu, lăsa se se vadă gâtul jumătate gol și braciul dreptă. Pérul și cădea ca niste inele mari de aur pe gâtul aplacat pe perină. Într'unală din degete și lucea un inel. Ochișă incisișă. Era ore mortă? imi apropiașă privirile mai lângă dânsa. Văi! era mortă și era Eleonoră. Atunci unușă floră rece începu să mă alerge prin totușă corpul și mă deșteptă din acăștă meditare, cum spusei tremurindu de frică și de remușcare.

— Ce așă? mă întrebă Prințesa, speriată.

— Se mergemă, căci'mi este frig.

Ne intorserămă acasă.

Omulușă preșente nenorocirea precum și fericirea și în somnă și deștept.

(va urma)

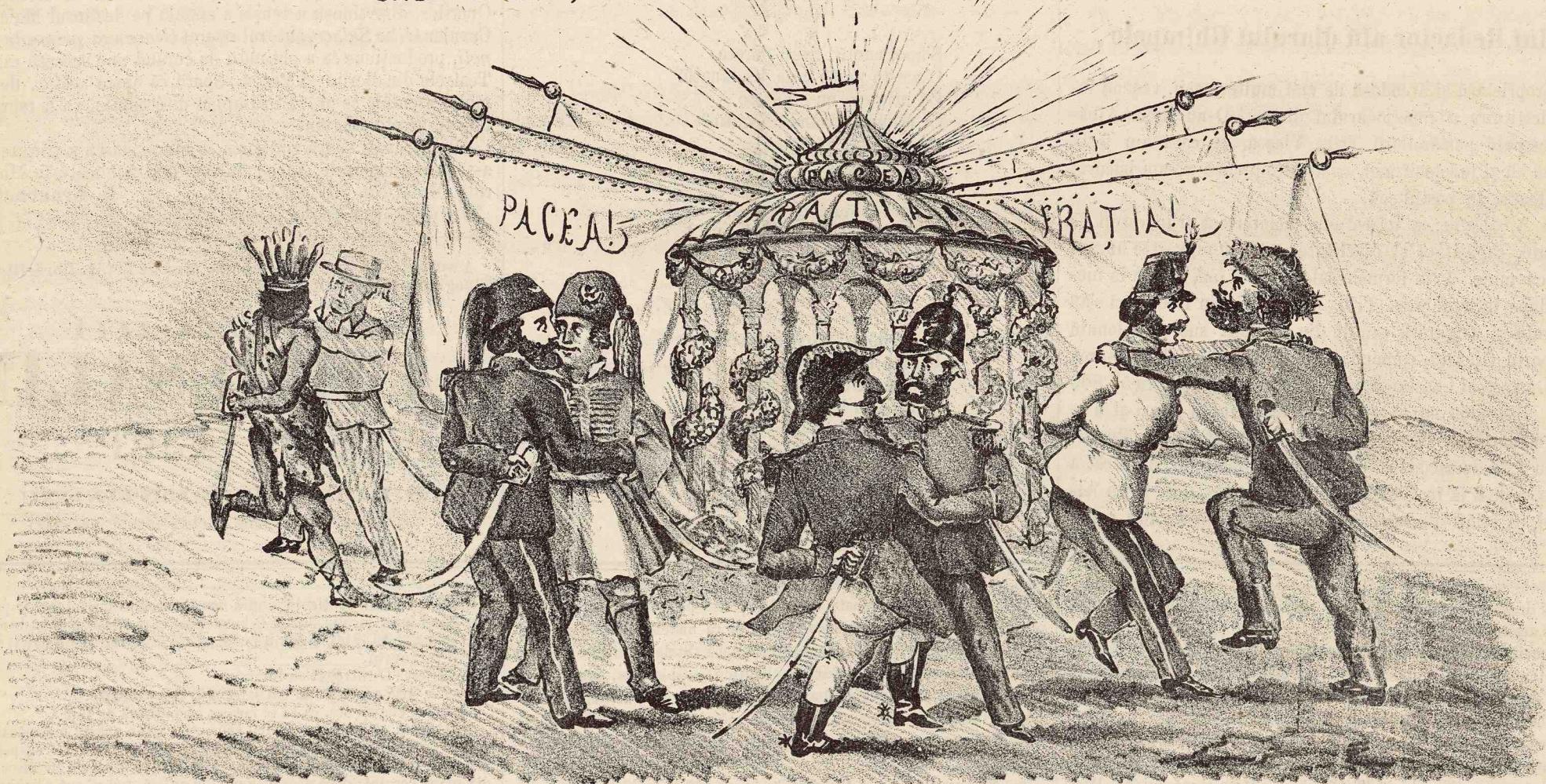
Si ecoulă noptișă repetă făcăre sfîrșită de strofă; insă celu mai frumosușă era finele strofă a treia: Amoră!

Felū de Felū de Javre.—

În ȣadarū monstrū se luptă, dela mare pân' la micū.
Barca Tărīi nu s'afundă, căci Cărimaciu e voinicū.

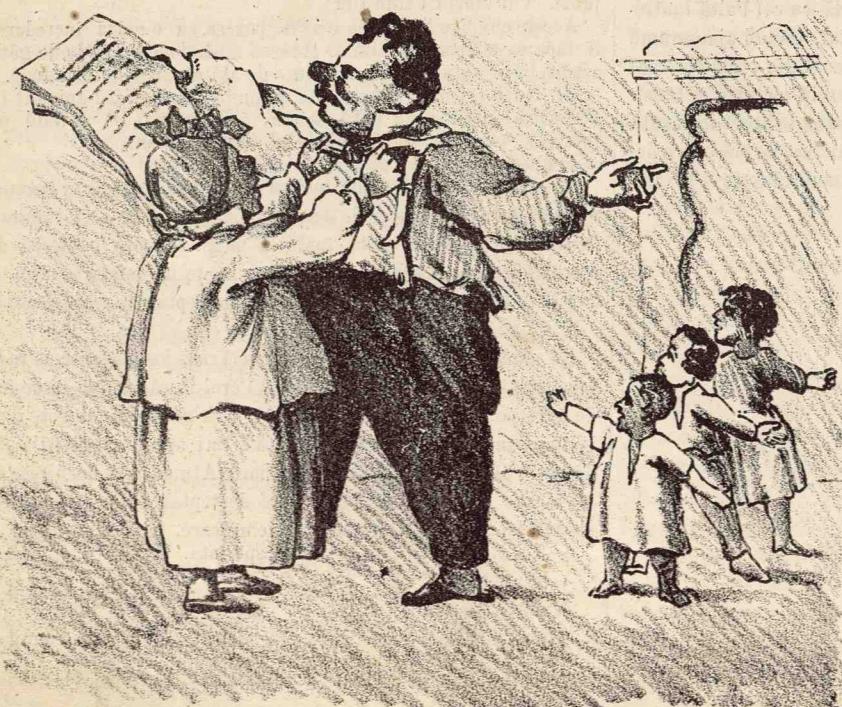
BABA OARBĂ, SAU POLCA ȄMPERĂTEASCA.—

Stab. Lith. M. B. Baer

Baba oarbă, cându o joacă Capetele' nparătescă,
Tremură poporū serace cùtotū tu o sèplatescă.

Dio cea mai grea, a unui Primarū, său trecerea Domitorului prin orașū. [URMARE.]

Si după ȣtefanu celu mare, leagă bine nevoastă; unu Primarū
negatū la gătu nu are ighemonicuñ.

Si în anu acceci mulți a mai frumosei Armonia!!!

[UD MADE]